

УДК 342.951

DOI <https://doi.org/10.32782/yuv.v1.2025.15>**О. Рекуненко,**кандидат юридичних наук, доцент,
начальник відділу забезпечення якості освіти
Харківського національного університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ У ГАЛУЗІ ФІНАНСІВ

Постановка проблеми. Фінансова безпека України виступає ключовим елементом національної безпеки держави. Вона тісно інтегрована з усіма економічними процесами в суспільстві та сприяє підвищенню рівня життя і добробуту населення. Крім того, фінансова безпека має важливе значення для реалізації ефективної економічної політики та забезпечує розвиток держави, формуючи її репутацію на міжнародній арені як конкурентоспроможного та інвестиційно привабливого суб'єкта.

На сьогодні існують потенційні загрози національній безпеці України, які викликані недостатнім забезпеченням фінансової безпеки держави. Серед них можна виділити зниження інвестиційної активності, тінізацію економіки, нестабільність національної валюти та кредитно-фінансового ринку. Окрім загроз загальноекономічного характеру, значну небезпеку становлять правопорушення (делікти), які за своєю природою різноманітні, їхній характер динамічно змінюється, а перелік постійно розширюється, з'являються нові методи вчинення таких правопорушень. Це особливо помітно під час деструктивних змін, що відбуваються на внутрішньому ринку держави та безпосередньо впливають на стан її фінансової системи, наприклад, різка та необґрунтована зміна валютного курсу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Загальні питання запобігання правопорушенням

в галузі фінансів розглядаються в працях таких вчених як: Г. С. Буга, Е. О. Дмитренко, С. М. Клімова, І. І. Комарницька, О. В. Кузьменко, В. І. Лиховид, В. В. Люх, В. М. Працюк, О. І. Савицька та інші. Такі та інші науковці зробили вагомий внесок у розроблення проблематики статті, однак їх праці обмежені попередніми періодами розвитку законодавства, а тому адміністративно-правові засади забезпечення державно-правового регулювання у галузі фінансів потребують додаткового, поглиблено опрацювання з урахуванням розвитку фінансової галузі за умов збройного конфлікту.

Виклад основного матеріалу.

Публічне управління фінансами в Україні в умовах переходу до ринкових відносин набуло нового значення. Такий перехід від жорстких нормативних методів, характерних для командно-адміністративної системи, до використання економічних важелів впливу через реалізацію фінансово-кредитної політики за допомогою уповноважених органів. Водночас це не означає відмову держави від владних методів впливу. Публічне управління фінансами поєднує методи прямого оперативного владно-розпорядчого управління із застосуванням стимулюючого впливу через економічні регулятори. Ефективність функціонування фінансової системи держави та реалізація цілеспрямованої фінансової політики через фінансовий механізм залежать від організації управління фінансами.

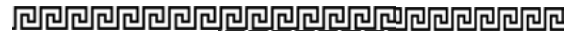
Жодна гілка влади чи державний орган не можуть мати реальної влади без належного фінансового забезпечення своєї діяльності. Для забезпечення нормального функціонування суспільства та створення правової, соціальної, демократичної держави необхідно, щоб кожен державний орган, наділений повноваженнями у сфері фінансів, був підконтрольним іншим гілкам влади. Лише таким чином можна запобігти використанню державних коштів у приватних інтересах певних політичних сил. Управління фінансами здійснюється через систему державних органів та інститутів з використанням форм і методів організації управлінської діяльності. Ця діяльність зумовлена історичними, економічними та політичними умовами розвитку держави і підпорядковується фінансовій політиці держави.

Фінансова галузь відіграє ключову роль у стратегічному розвитку економіки, виконуючи важливу соціальну функцію, оскільки задовольняє основні потреби населення, такі як надання кредитів, здійснення розрахунків, а також обчислення та нарахування заробітних плат [1, с. 105–0106].

Правове забезпечення мінімізації системних ризиків на фінансових ринках України, а ще краще їх упередження, є однією з найбільш актуальних проблем сьогодення, вирішення якої потребує ґрунтовних наукових досліджень. Лише на основі наукових засад діяльність суб'єктів та інституцій фінансового ринку стає менш спонтанною та хаотичною, а більш скоординованою та регульованою. Недооцінка, а іноді й пряме ігнорування правового забезпечення мінімізації фінансових ризиків значною мірою призвели до системних та руйнівних проявів фінансово-економічної кризи. Практично кожна держава та світова фінансова система зазнали значних фінансових (і не лише фінансових) втрат, частково через цю причину. При усіх складнощах практич-

ної реалізації, можна сформулювати важливий принцип правового регулювання фінансових ризиків – держава має встановлювати певні правила і заборони у фінансовій діяльності у такому напрямку, щоб ця діяльність несла найменший ризик для інших осіб, до неї непричетних. Цей основоположний принцип прагне реалізувати кожна держава у своєму законодавстві, але у жодній не досягнуто повної досконалості – не лише з причини надзвичайної різноманітності можливих ризиків, а в основному через неможливість досягнення повного компромісу у дилемі дотримання свободи особистості і недопущення шкоди іншим [2].

З часів свого виникнення фінансова сфера підпадала під вплив державного регулювання набагато більше, ніж будь-який інший сектор ринкової економіки. Навіть у найбільш ліберальних країнах практично кожен крок учасників фінансового ринку регламентується законодавством чи підзаконними нормативними актами регуляторних інституцій. Справа в тому, що фінансова діяльність не просто містить у собі значно більше ризиків, ніж будь-яка інша, але ймовірність реалізації негативних наслідків тут значно більше залежить від дій інших суб'єктів, ніж сам ринковий підприємець, причому ці дії можуть мати наслідком негативний результат навіть у тому випадку, коли здійснюються строго в межах законодавства [3, с. 126]. Фінансова безпека у своїх правових взаємозв'язках повинна іманентно та всеохоплююче брати участь у регулюванні діяльності всіх державних і суспільних інститутів. Це пов'язано з тим, що ефективна стратегія регулювання суспільних відносин, які виникають у фінансовій сфері, гарантує розвиток держави загалом та кожного члена її суспільства зокрема. Відтак, враховуючи поточну ситуацію в нашій країні, а також глобалізаційні процеси та динамічний розвиток суспільних і економічних відносин,

можна стверджувати, що в сучасних умовах ключовим фактором незалежності будь-якої держави є стан її фінансової безпеки.

Фінансова безпека є невід'ємною частиною національної безпеки та однією з її основних складових, оскільки впливає на виконання завдань і функцій всередині країни державними органами та органами місцевого самоврядування. Вона відображає здатність держави реалізувати власну фінансово-економічну політику і втілюється у вигляді комплексу заходів державної політики, спрямованих на досягнення відповідних цілей, зокрема забезпечення стійкості фінансової системи. Загрозами фінансовій безпеці держави є такі явища й процеси, які негативно впливають або можуть вплинути на об'єктивні процеси, що відбуваються у фінансовій системі держави, та створюють небезпеку порушення в ній інтересів особи, суспільства та держави. З урахуванням цього, кримінальні загрози фінансовій безпеці держави – це потенційні або реально вчинювані кримінально карані діяння фізичних осіб, які реально посягають або створюють потенційну небезпеку посягання на складові фінансової системи держави й порушення в ній інтересів особи, суспільства та держави.

Як стверджує С. М. Клімова, фінансово-економічні відносини формують основу фінансової безпеки (забезпечує надійний захист економіки держави, дозволяючи громадянам повною мірою реалізувати свої права і свободи як у фінансовій сфері, так і в суміжних галузях), охоплюючи суспільні взаємодії між фізичними та юридичними особами у сферах виробництва, розподілу, обміну та споживання як матеріальних, так і нематеріальних благ, а також у процесах надання та отримання фінансових послуг [5, с. 104–105].

Відтак, за твердженням Г. С. Буги, забезпечення державно-правового регулювання у сфері фінансів харак-

теризується наступними аспектами. По-перше, когерентність: усі складові заходи в рамках однієї політики повинні бути взаємопов'язані, утворюючи єдину організаційну структуру та систему, розвиток якої визначається публічною політикою. У цьому контексті різні учасники взаємодіють під час реалізації публічної політики, виконуючи заходи, спрямовані на досягнення цілей політики, з урахуванням своїх власних прагнень та інтересів. По-друге, ієрархічність: політика повинна мати чітко визначену ієрархію, за якою весь процес її реалізації відбувається зверху донизу. Адміністративні органи, які ухвалюють рішення, передають їх на виконання відповідно до встановленої ієрархії повноважень. До цієї ієрархії, крім адміністративних органів, повинні входити виконавчі, експертні та контрольні органи з відповідними повноваженнями. Дії управління різних рівнів мають бути скоординованими та забезпечувати ефективний зворотний зв'язок. І, нарешті, інструментаризм: політика повинна мати повноцінний набір інструментів для передачі рішень, відстеження їх виконання, коригування планів та заходів, залучення необхідних ресурсів і оцінки реалізації політики [6, с. 215–217].

Далі, забезпечення державно-правового регулювання у галузі фінансів здійснюється спеціальними суб'єктами, які здійснюють у тому числі й запобігання правопорушенням в галузі фінансів. Фінансова безпека є складовою національної безпеки та є однією із головних її складових, адже справляє вплив на реалізацію завдань та функцій в середині країни державними органами та органами місцевого самоврядування. Діяльність суб'єктів забезпечення державно-правового регулювання у галузі фінансів включає реалізацію контролюючих та управлінських прав суб'єктів публічного управління у фінансово-економічних відносинах, формування,

розгляд, ухвалення, внесення змін, виконання бюджету, сплату податків та інших обов'язкових платежів, митно-тарифне регулювання та переміщення товарів через митний кордон, функціонування банківських структур та всієї банківської системи, організаційно-економічні, виробничі відносини, відносини власності, функціонування всього господарського механізму держави, а також економічну безпеку, стабільність економіко-правового регулювання суспільних відносин, економічні права та законні інтереси фізичних і юридичних осіб.

Термін «суб'єкт» тлумачиться як особа чи організація, яка реалізує функції та наділена певними правами і обов'язками [7, с. 814]. Як наголошує І. І. Комарницька, для адміністративного права властива велика кількість суб'єктів з різними повноваженнями, структурою і правовими характеристиками. Саме цим зумовлена наявність різних варіантів їх класифікації. При цьому специфікою суб'єктів запобігання правопорушенням в фінансовій галузі є наявність прав та обов'язків щодо здійснення контрольних, наглядових функцій, застосування заходів просвітницького, виховного, інформаційного характеру, у тому числі й адміністративно-примусових заходів з метою протидії відповідним деліктам [8, с. 124]. З огляду на існування певної моделі стримувань і противаг, суб'єкти запобігання правопорушенням в галузі фінансів утворюють єдину систему, яка базується на декількох рівнях:

(1) загальний (макростратегічний рівень) – суб'єкти, що відповідають за формування державної політики в галузі фінансів взагалі, та щодо запобігання правопорушенням, зокрема (Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України та Міністерство фінансів України). Основне завдання таких суб'єктів щодо фінансової системи полягає в забезпеченні злагодженості функціонування окремих сфер і ланок

фінансових відносин. Це досягається шляхом чіткого розподілу функцій і повноважень між фінансовими органами й інституціями.

Так, *Президент України*, наділений повноваженнями відповідно до ст. 106 Конституції [9]. До компетенції Верховної Ради України у сфері управління фінансами входять: розгляд та затвердження проекту закону про Державний бюджет України, контроль за його виконанням, а також прийняття рішення щодо звіту про виконання бюджету; надання згоди на обов'язковість міжнародних договорів, які після ратифікації стають частиною національного законодавства; призначення посадових осіб державних органів, що мають повноваження у сфері фінансової діяльності тощо [9; 10]. Кабінет Міністрів України відіграє ключову роль у формуванні державної політики у сфері фінансів. Його завдання включають забезпечення реалізації державної фінансової та податкової політики, підтримку стабільності національної валюти, розробку та впровадження проекту закону про Державний бюджет України, надання звіту про його виконання, прийняття рішень щодо використання коштів резервного фонду бюджету, обслуговування державного боргу та випуск облігацій внутрішніх і зовнішніх позик тощо [11]. Основні завдання Міністерства фінансів України включають: розробку та впровадження державної фінансової, бюджетної, податкової та митної політики; створення та реалізацію державної політики в галузі казначейського обслуговування бюджетних коштів, бухгалтерського обліку, організації та проведення лотерей, контролю за виготовленням цінних паперів і документів суворої звітності, а також видобутку, виробництва, використання та зберігання дорогоцінних металів і каміння; розробку та реалізацію державної політики у сфері державного фінансового контролю, координацію та спряму-

вання діяльності органів виконавчої влади, що здійснюють контроль за дотриманням бюджетного законодавства [12].

(2) оперативний (мікростратегічний рівень) – безпосередні суб'єкти з реалізації заходів, спрямованих на запобігання правопорушенням в галузі фінансів (правоохоронні, контрольно-ревізійні та інші органи). До таких органів слід віднести *Рахункову палату*, правовий статусу якої викладено в Законі України «Про Рахункову палату» від 02 липня 2015 р. [17]; Державну казначейську службу України, повноваження якої визначені Положенням про Державну казначейську службу України: Постанова Кабінету Міністрів України від 15.04.2015 р. № 215 [14], зокрема забезпечення контролю за виконанням бюджетних повноважень під час надходження коштів до бюджету; перевірку відповідності кошторисів розпорядників бюджетних коштів показникам бюджетного розпису; контроль за відповідністю бюджетних зобов'язань, які взяли на себе розпорядники бюджетних коштів, відповідним бюджетним асигнуванням та паспорту бюджетної програми. Також до повноважень належить здійснення безспірного списання коштів з державного та місцевих бюджетів або з рахунків боржників на підставі судового рішення, а також застосування або впровадження заходів впливу у разі порушення бюджетного законодавства [14]. До оперативного рівня також варто віднести й *Державну фінансову інспекцію України* та *Державну службу фінансового моніторингу*, а також *правоохоронні органи* (Бюро економічної безпеки, Національна поліція, Служба безпеки та ін.).

Свою діяльність згадані суб'єкти відповідно до предмету статті здійснюють у формі фінансового контролю. Беручи за основу той факт, що фінансовий контроль, як і державний контроль взагалі, є комплекс-

ним, багатоаспектним поняттям, включає різноманітні, ускладнені за своїм характером елементи, можливим є і його розподіл на види. Так, в залежності від стадії або часу здійснення виділяються попередній, поточний (оперативний), наступний (підсумковий) фінансовий контроль; за характером – обов'язковий та ініціативний; за суб'єктом здійснення – контроль органів законодавчої влади і місцевого самоврядування, контроль Президента України, контроль Кабінету Міністрів України, контроль центральних органів виконавчої влади, контроль органів виконавчої влади загальної компетенції, контроль органів виконавчої влади спеціальної компетенції, контроль фінансово-кредитних органів, відомчий контроль, громадський контроль та аудиторський контроль; окрім того за суб'єктом також можна виділити – державний та недержавний фінансовий контроль; за спрямованістю – поза-відомчий (зовнішній) та внутрішній; в залежності від безпосереднього об'єкта – податковий, валютний, банківський; за формою – ініціативний та обов'язковий тощо. Отже, як бачимо, класифікація фінансового контролю на види дублює класифікацію державного контролю в цілому із певною деталізацією відносно суб'єкта та об'єкта здійснення. Безперечно, фінансовий контроль був і залишається в арсеналі функцій нашої держави і певною мірою буде модифікуватися з урахуванням політичних, соціальних, економічних процесів у державі. Активне запровадження інститутів ринкової економіки активізували роль і значення в системі фінансово-контрольних органів Державної податкової служби України, що, у свою чергу, активізувало так званий податковий контроль, який, як вже зазначалося, є різновидом фінансового і державного контролю взагалі.

Висновки. Резюмуючи викладене, слід підкреслити, що забезпечення

державно-правового регулювання у галузі фінансів здійснюється за допомоги сукупності норм, що регулюють суспільні відносини між фізичними та юридичними особами, які виникають у процесі здійснення фінансово-економічної, фінансово-кредитної та іншої діяльності, пов'язаної з фінансами, включають два основні компоненти. Перший компонент – це сукупність адміністративно-правових норм, які визначають фінансові відносини та створюють умови для подальшого розвитку національної економіки, сприяючи конкурентоспроможності держави на світових ринках. Другий компонент – це системний організуючий вплив спеціально уповноважених державних органів на фінансово-економічні відносини через застосування адміністративно-правових норм та інших юридичних засобів, з метою їх захисту, удосконалення та створення належних умов для подальшого розвитку в контексті забезпечення національної безпеки України.

Суб'єктів забезпечення державно-правового регулювання у галузі фінансів варто розподілити за рівнями: (1) На загальному (макростратегічному) рівні – відповідальність за формування державної політики у сфері фінансів, а також вжиття заходів запобігання правопорушенням, несуть такі суб'єкти, як Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України та Міністерство фінансів України; (2) На оперативному (мікростратегічному) рівні безпосередньо реалізацією заходів, спрямованих на запобігання правопорушенням у фінансовій сфері, займаються правоохоронні, контрольно-ревізійні та інші відповідні органи.

Забезпечення державно-правового регулювання у галузі фінансів, особливо в умовах воєнного стану, повинно бути скоординованим як на внутрішньому, так і на зовнішньому рівнях. Основною метою цієї діяльності є вплив на посадових осіб та окремих громадян для нейтралізації

негативних факторів, що спричиняють деліктну поведінку у фінансовій сфері, а також попередження та припинення відповідних правопорушень. Усі зазначені суб'єкти запобігання формують єдину систему. Проте на сьогодні слід визнати наявність загальних недоліків у виконанні покладених на них обов'язків. До основних недоліків належить розосередженість громіздкої мережі суб'єктів запобігання по різних відомствах та відсутність чіткої налагодженої співпраці.

У статті з'ясовано, що правопорушення у фінансовій сфері становить значну загрозу для фінансової безпеки держави, позаяк остання є комплексом чітко структурованих деліктів, що стосуються формування, розподілу та перерозподілу фондів фінансових ресурсів і активів держави, реалізації публічно-правових послуг фінансово-економічного характеру, а також забезпечення державою виконання своїх функцій у сфері підтримки функціонування системи суспільного виробництва, розподілу та обміну продуктами для задоволення матеріальних потреб суспільства.

Встановлено, що державне регулювання у сфері фінансів здійснюється через, по-перше, комплекс адміністративних норм, які регулюють суспільні відносини між фізичними та юридичними особами, що виникають під час фінансово-економічної, фінансово-кредитної та іншої діяльності, пов'язаної з фінансами. Це регулювання охоплює такі ключові елементи, як сукупність адміністративно-правових норм, що визначають фінансові відносини та створюють умови для подальшого розвитку національної економіки, забезпечуючи конкурентоспроможність держави на міжнародних ринках. Крім того, воно включає системний організаційний вплив спеціально уповноважених державних органів на фінансово-еконо-

лічні відносини через адміністративно-правові норми та інші юридичні засоби, переважно адміністративного характеру, з метою їх захисту, вдосконалення та створення належних умов для подальшого розвитку в контексті забезпечення національної безпеки України. По-друге, це система та повноваження суб'єктів контролю та нагляду, які здійснюють, зокрема, запобігання правопорушенням у сфері фінансів. Фінансова безпека є складовою частиною національної безпеки та однією з її основних складових, оскільки впливає на реалізацію завдань і функцій усередині країни державними органами та органами місцевого самоврядування. Діяльність суб'єктів забезпечення державно-правового регулювання у галузі фінансів включає реалізацію контролюючих та управлінських прав суб'єктів публічного управління у фінансово-економічних відносинах, формування, розгляд, ухвалення, внесення змін, виконання бюджету, сплату податків та інших обов'язкових платежів, митно-тарифне регулювання та переміщення товарів через митний кордон, функціонування банківських структур та всієї банківської системи, організаційно-економічні, виробничі відносини, відносини власності, функціонування всього господарського механізму держави, а також економічну безпеку, стабільність економіко-правового регулювання суспільних відносин, економічні права та законні інтереси фізичних і юридичних осіб.

Ключові слова: фінансова галузь, фінансова безпека, державні органи, суб'єкти запобігання правопорушенням, адміністративно-правове забезпечення.

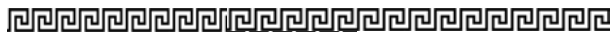
Rekunenko O. Features of ensuring state legal regulation in the financial industry

The article reveals that financial crimes pose a significant threat to the financial security of the

state, since the latter is a complex of clearly structured torts related to the formation, distribution and redistribution of funds of financial resources and assets of the state, the implementation of public legal services of a financial and economic nature, as well as ensuring that the state performs its functions in the field of supporting the functioning of the system of social production, distribution and exchange of products to meet the material needs of society.

It has been established that state regulation in the field of finance is carried out through, firstly, a set of administrative norms that regulate social relations between individuals and legal entities that arise during financial and economic, financial and credit and other activities related to finance. This regulation covers such key elements as a set of administrative and legal norms that determine financial relations and create conditions for the further development of the national economy, ensuring the competitiveness of the state in international markets. In addition, it includes the systemic organizational influence of specially authorized state bodies on financial and economic relations through administrative and legal norms and other legal means, mainly of an administrative nature, in order to protect them, improve them and create appropriate conditions for their further development in the context of ensuring the national security of Ukraine. Secondly, this is the system and powers of control and supervision entities that carry out, in particular, the prevention of offenses in the field of finance. Financial security is an integral part of national security and one of its main components, as it affects the implementation of tasks and functions within the country by state bodies and local self-government bodies. The activities of entities ensuring state legal regulation in the field of

finance include the implementation of controlling and management rights of public administration entities in financial and economic relations, the formation, consideration, adoption, amendment, budget execution, payment of taxes and other mandatory payments, customs and tariff regulation and movement of goods across the customs border, the functioning of banking structures and the entire banking system, organizational and economic, production relations, property relations, the functioning of the entire economic mechanism of the state, as well as economic security, stability of economic and legal regulation of social relations, economic rights and legitimate interests of individuals and legal entities.

Key words: financial sector, financial security, state bodies, entities preventing offenses, administrative and legal support.

Література:

1. Люх В. В. Адміністративно-правові засади оптимізації діяльності правоохоронних органів у сфері забезпечення фінансової безпеки держави: дис. ...канд. юрид. наук: 12.00.07. Запоріжжя, 2021. 204 с.
2. Коваленко В. В. Фінансові ризики та шляхи їх мінімізації (правовий аспект): монографія. К.: Знання, 2011. 319 с.
3. Курс адміністративного права України : підручник / за заг. ред. О. В. Кузьменко. Київ : Юрінком Інтер, 2018. 904 с.
4. Тихонова О. В. Кримінальні загрози фінансовій безпеці держави. Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія «Право». 2012. № 1028. Вип. № 12. С. 307–311.
5. Клімова С. М. Адміністративно-правове регулювання управління публічними фінансами: функції, цілі та механізми. Юридичний бюлетень. 2018. Вип. 6 (6). С. 102–108.
6. Буга Г. С. Забезпечення безпеки у сфері діяльності небанківських фінансових установ в Україні: адміністративно-правові засади : монографія. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2022. 404 с.
7. Лиховид В. І. Профілактика як дійсний засіб попередження росту злочинності. Вісник Запорізького юридичного інституту. 2001. № 3. С. 199–203.
8. Комарницька І. І. Профілактика правопорушень у фінансово-економічній сфері засобами адміністративного права: дис. ...докт. юрид. наук: 12.00.07. Львів, 2021. 497 с.
9. Конституція України: Закон від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>
10. Комітет Верховної Ради України з питань бюджету. Предмети відання Комітету. URL: http://budget.rada.gov.ua/news/Pro_Komitet/Predmet_vidannya_Komit/73956.html
11. Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 27.02.2014 р. № 794-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18/print>
12. Про затвердження Положення про Міністерство фінансів України: постанова Кабінету міністрів України від 20.08.2014 р. № 375. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/375-2014-%D0%BF#Text>
13. Про Рахункову палату: Закон України від 02.07.2015 р. № 576-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/576-19#Text>
14. Про затвердження Положення про Державну казначейську службу України: Постанова Кабінету Міністрів України від 15.04.2015 р. № 215. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/215-2015-%D0%BF#Text>

